

Ťažký stav beztiaže

Anna Metisová

Ljndeni

Ťažký stav beztiaže

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Anna Metisová
Ťažký stav beztiaže – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ťažký stav beztiaže

ANNA METISOVÁ

Ťažký stav beztiaže

Ljndeni

*Všetkým, ktorí sa stratili v bludnom kruhu
domáceho násilia a manipulácie.*

PROLÓG

Bytom sa rozľahne ženský výkrik naplnený bolesťou a na zem tupo dopadne niečo ťažké. Ľudské telo.

Malé dievčatko poháňané strachom sa rýchlo skryje pod kuchynský stôl a očami rozšírenými od hrôzy sleduje, čo sa okolo neho deje. Pozná otcov hnev a vie, že toto je len začiatok.

„Ty prašivá štetka! S koľkými si si to rozdala, čo?“ zahrní mužský hlas a dievčatko sebou vyľakane trhne.

Žena ležiaca na zemi sa prestrašene zadíva na svojho manžela. „S nikým. Prosím, neubližuj mi.“ Žiadne prosby však nemôžu utíšiť hnev jej muža. „Zo mňa nebudeš robiť debila! Ja ťa naučím!“ zdrapí ženu za vlasy a s ďalšími nadávkami ju odtiahne do vedľajšej izby.

Dievčatko ukryté pod stolom si dľaňami zakryje uši, aby nepočulo matkin nárek, a trasľavým hlasom si začne opakovať riekanku. „Spi, bábika, zavri očká.“

„Ty suka!“ doľahne k dievčaťu otcov hlas a ešte silnejšie si pritlačí malé rúčky na uši.

„Čaká ťa už postieľočka.“

„Aaaaau!“ plačlivo zaskučí matka a dievčatku po lícach stečú slzy.

„Spinká lopta.“

„To bolíííí.“

Dievčatko tuho privrie oči. „Spinká vláčik.“

Z rodičovskej spálne sa ozývajú hlasné vzlyky a vzdychy.

„Spinká dudka.“ Trasie sa strachom a bezmocnosťou. „Spinká macík.“

Napriek snahe nič nepočuť k dievčatku neustále dolieha mamin krik a tatove zadychčané nadávky.

„Aj slniečko ide spať, nebude sa s nami hrať,“ dokončí s plačom a začne od začiatku, kým vo vedľajšej izbe jej opitý otec ubližuje matke. „Spi, bábika, zavri očka. Čaká ťa už postieľočka. Spinká lopta. Spinká vláčik. Spinká dudka. Spinká macík. Aj slniečko ide spať, nebude sa s nami hrať.“

A znova.

„Spi, bábika, zavri očka ...“ A znova.

A znova.

Opakuje si detskú riekanku ako nejaké zaklínadlo, ktoré má moc ochrániť ju pred zloduchom, na ktorého sa premenil jej otec, až kým vysilená plačom a strachom nezaspí pod stolom, kde ju zastihnú prvé ranné lúče.

1. KAPITOLA

„Konečne,“ vydýchnem si s úľavou, keď dočítam poslednú vetu tristostranového braku. *V minulom živote som musela niekomu veľmi ublížiť*, pomyslím si. So zmesou znechutenia a radosti, že to mám za sebou, hodím knižku do batoha ležiaceho na vedľajšom sedadle.

Pohľadom prebehnem po plniacej sa električke a nervózne zovriem dlane do pästí. Aj keď bola tá kniha fakt zlá, predsa len mala jedno pozitívum. Odpúťavala moju pozornosť od diania okolo mňa. Vďaka nej som pri každom otvorení dverí netrpla, či nastúpi viac ľudí ako vystúpi. Neobávala som sa, či ma niekto nepožiadá, aby som odložila svoj vak a on sa mohol vedľa mňa usadiť. Nepremietala som si v hlave rôzne stratégie, ako sa odtiaľto bezpečne dostanem. Nie. Bola som ponorená do primitívneho príbehu a nevnímala som čoraz plnšiu električku, stiesnený priestor a vydýchaný vzduch, tak ako je tomu teraz.

Ak si nechcem tú blbosť otvoriť na prvej strane a začať ju čítať odznova, nezostáva mi nič iné, len to nejakým spôsobom vydržať. Veď je to už iba pár zastávok.

A predsa trvá večnosť, než dôjdeme tam, kam mám namierené. Napriek mojej nervozite z množstva ľudí natlačených v stiesnenom priestore nevystúpim hneď. Počkám, kým z električky vyjde väčšina cestujúcich, a až potom sa zdvihnem zo sedadla. Takýmto spôsobom sa márne pokúsim o nemožné. Dostať sa von bez toho, aby som o niekoho zavadiť. Keď pocítim teplo iného ľudského tela, strasiem sa odporom a doslova

vybehnem na ulicu. Tam na mňa už čaká moja kolegyňa Miška, preto sa musím rýchlo pozbierať.

„Ahoj!“ zvolá veselo.

Vypustím z pľúc zadržívaný vzduch a rovnako srdečne jej odpoviem na pozdrav. Bez ďalších zbytočných rečí spoločne vykročíme po rušnej ulici a zamierime do kníhkupectva, v ktorom obe brigádujeme. Po pár metroch to už nevydržím a ozvem sa.

„Dočítala som tú tvoju knižku.“

Miška na mňa vrhne dychtivý pohľad. „A?“

Ani sa nepýtaj! pomyslím si.

Prednedávnom som sa nechala zlomiť jej neodbytnosťou a uzavrela som s ňou dohodu, ktorej podstatou bolo, že ja si prečítam jej obľúbenú knihu a ona zase tú moju. Osudná chyba!

Vedela som, že idem do rizika, pretože Miška zbožňuje romantické príbehy, nemohla som však tušiť, že to bude až také hrozné. Osobne nemám žiadne výhrady voči akémukoľvek druhu literatúry. Nikdy som nikoho neodsudzovala za to, čo číta, ale po tomto zážitku by som mala svoj postoj zrejme prehodnotiť. Veď takéto knihy sú zdraviu nebezpečné!

„Úprimne? Vôbec sa mi nepáčila,“ odpoviem popravde.

„Prečo?“ moja kolegyňa sklamane zapiští.

„Bolo to plytké, prvoplánové a nereálne,“ v krátkosti zhodnotím dej. Hlavní hrdinovia sa zozáčiaku nenávideli, potom po sebe túžili a nakoniec sa po pár divokých súložiach do seba zaľúbili. Nemám ani najmenšieho poňatia, kedy došlo k súzvuku sŕdc. „Ona mi liezla na nervy a on bol psychopat.“

„Ako môžeš niečo také povedať? Veď bol úžasný,“ zatiahne o oktávu vyššie.

„Tak to teda nebol,“ oponujem jej. „Ten chlap bol arogantný, kontrolovaný posadnutý bastard.“

„Ema!“ zvolá zhrozene Miška a pustí sa do obrany hlavného hrdinu, ktorého majetnícke sklony by boli v skutočnom svete považované za psychický teror a nie za prejav lásky a dobrosrdečnosti.

„Lúbil ju a len sa ju snažil chrániť. Mal ťažké detstvo, a preto sa bál, že sa jej niečo stane a stratí aj ju. Bol to proste miláčik.“

Miláčik? To naozaj?! Neveriacky si Mišku premeriam, a hoci by som k tomu mala čo povedať, nebudem ju presviedčať, že ak by v reálnom živote stretla takéhoto chlapa, veľmi rýchlo by od neho utiekla.

„Ty jednoducho nemáš rada šťastné konce a hľadáš chyby tam, kde nie sú.“

Smutne sa pousmejem. *Nie, ja som len realistka a viem, ako vyzerá skutočný život a ako sa láska môže veľmi rýchlo zmeniť na peкло.* A s touto myšlienkou otvorím dvere a vojdem do kníhkupectva.

Takmer okamžite na mňa zaútočí vôňa kníh a ja sa jej zhlboka nadýchnem. Keď som sem zavítala prvýkrát ešte ako zákazník, bola som uchvátená rozľahlým priestorom s vysokými policami plnými kníh, v ktorom sa stretáva Stredozem s Alicou v krajine zázrakov a Rokvillom. A nadišľachy na ma to doteraz.

S Miškou prejdeme celým tým priestorom plným rozmanitých príbehov, pozdravíme kolegyne, ktoré striedame, a cez dvere pripomínajúce bránu do Morie vojdeme do zadného priestoru. Ten je rozdelený na sklad, kanceláriu, šatňu a kuchynku. Rovnako ako na predajni, aj tu všetkým prenikajú príbehy či už vo forme kresieb, písaných odkazov, alebo rôznych ťaľafatiek.

Pár minút po nás dorazí do práce aj kolega Alex. „Čaute,“ vyberie si slúchadlá z uší a ešte s batohom na chrbte a strapatými vlasmi nám položí otázku, bez ktorej by sa nemohla začať žiadna jeho zmena. „Môžem už ísť domov?“

„Nemôžeš,“ veselo zašteboce vedúca prechádzajúca okolo a podíde ku mne. „Ema, našla by si mi, prosím, tieto knižky?“ podá mi hárok papiera.

Pohľadom prebehnem po zozname a prikývnem. „Uhm.“

„Ale ja chcem ísť domov,“ nevzdáva sa Alex.

Vedúca si založí ruky na hrudi. „A čo by si tam robil?“

„Hral Lolko,“ odpovie.

„Ale veď ti to aj tak nejde,“ podpichne ho Miška

„Ja vieceem,“ zúfalo zatiahne. „Ale keby...“

„Alex!“ vedúca rýchlo preruší jeho fantazírovanie. „Prezleč sa a chod, prosím, pracovať.“ Alexovi po jeho márnom pokuse neostáva nič iné, len poslúchnuť a nachystať sa na dnešnú zmenu. Spoločne všetci traja vjdeme do predajne, kde sa naše cesty rozdelia. Nie však na dlho. Kým sa stihnem pustiť do zoznamu od vedúcej, objaví sa pri mne Miška s nádejou vpísanou v tvári a knižkou v ruke, čo neveští nič dobré. „Tak som si povedala, či by si nechcela dať romantike druhú šancu.“

„Po tom poslednom pokuse určite nie,“ odbijem ju. Netúžim znova čítať o prirážaní, mokrých nohavičkách a neprestajne nadržaných hlavných hrdinoch.

Miška však nie je typ človeka, ktorý sa ľahko vzdáva. „Uznávam, v tvojom prípade to asi nebola dobrá voľba.“

Asi? Neveriacky zažmurkám.

„V tejto je však minimum erotiky a je fakt pekná. A ak by si s tým súhlasila, ja by som si zase prečítala niečo, čo by si mi vybrala ty,“ pokúsi sa ma presvedčiť.

Neochotne si od nej vezmem podávanú knižku a zamyslene si ju obzriem. Na obálke sa nevyníma polonahý chlap s vypracovanými svalmi. Dokonca ani obsah nenaznačuje vášnivý príbeh plný zvrátených sexuálnych praktík. To však ešte nezaručuje, že pri čítaní nebudem prežívať duševné muky. Nemám chuť na ďalší výplach mozgu, no pokiaľ si Miška vďaka tomu prečíta niečo kvalitné, tak to stojí za tú obeť, alebo nie?

„Čo riešite?“ prikvitne k nám Alex.

„Miška si chce dať so mnou ďalšiu výzvu.“

Po mojej odpovedi kolega bez vysvetlenia náhle odbehne do inej časti kníhkupectva. Nad jeho zvláštnym správaním sa nemusím dlho zamýšľať, pretože o chvíľu sa vráti s titulom, ktorý mu už dlhšiu dobu pije krv. On sám si ho nechce prečítať a zatiaľ sa mu nepodarilo nikoho naň nahovoriť. Dokonca ani Mišku. Čo neznamená, že sa o to nepokúsi znova.

„Nechcete sa radšej pustiť do tohto? Je to o bohatom týpkovi, ktorý má všetko, na čo si pomyslí. Môže mať každú babu, ale on tri dni plače za tou, ktorá ho odmietne. To je niečo, čo by ste si chceli prečítať.“

Zamietavo pokrútim hlavou. „Rozhodne nie.“

„A ty by si nebol nešťastný z toho, že ťa nechce dievča, ktoré sa ti páči?“ reaguje kolegyňa na časť jeho výlevu týkajúcu sa trápenia hlavného hrdinu a nie toho, o čo išlo Alexovi v prvom rade.

„Nie. Vysral by som sa na ňu a našiel si druhú.“

„Alex!“ Miškina jemná romantická duša sa zhrozí nad jeho úprimnosťou.

„A viete, čo ma ešte rozčuluje?“

Pobavene si ho premeriam. „Nie.“

„Prečo musí byť hlavný hrdina v týchto knihách vždy bohatý podnikateľ? Prečo niekto nenapíše román napríklad o smetiarovi alebo údržbárovi? Jednoducho o ľuďoch, ako sme my?“

„Kto by už len chcel čítať o tebe?“ podpichne ho Miška.

Aj keď sa mu chcela vysmiať, v istom zmysle má pravdu. My sme príliš obyčajní na to, aby náš život niekoho zaujímal a rozhodol sa o nás napísať. Alex si však myslí niečo iné. „O mne by chcel čítať každý.“

Prevrátim oči nad jeho sebadomým prehlásením. „Určite,“ zatiahnem ironicky a zarazím túto nikam nevedúcu debatu. „Kým sa však staneš bestsellerovým hrdinom, vráť tú knižku tam, odkiaľ si ju zobral, a začni konečne pracovať.“

„Ale mne sa nechce robiť,“ zaskučí.

„To mi je jasné,“ odfrknem si a obrátim sa ku kolegyni. „A s touto si to ešte rozmyslím,“ uzavriem. Následne sa všetci traja vrátíme k svojej práci. Alex k zakladaniu knižiek, Miška na pokladňu a ja k zoznamu od vedúcej. Nájdem z neho asi štyri tituly, keď ku mne dobehne rozžiarená Miška. „Zase je tu ten zlatý chalan.“

Tých tu už bolo! Otrávene si vzdychnem. Napriek tomu so zvedavosťou zdvihnem hlavu a očami prebehnem po kníhkupectve. „Ktorého myslíš?“

„Toho tmavovlasého v koženej bunde v oddelení sci-fi a fantasy.“

Pozriem sa tým smerom, a len čo môj pohľad spočinie na spomínanom „zlatom chlapcovi“, prevalí sa mnou vlna nefalšovaného hnevu. „Tak ten určite nie je zlatý.“ Modriny na mojom tele a spomienka na jeho hulvátske spôsoby sú toho jasným dôkazom.

„Toho by som dal aj ja,“ poznamená Alex.

Vrhnem naňho zamračený pohľad. Ešte pred chvíľou sa nachádzal na opačnej strane kníhkupectva a zrazu je pri nás. Náhoda?

Vôbec. Keď uvidel mňa a Mišku spolu, zašípil klebety a rýchlo sa k nám pridal, aby mu nedajbože niečo neuniklo. „To vážne? Fakt by si ho dal?“ overím si, či som dobre počula.

Ledabolo mykne plecami. „Jasné. Keby ma chcel.“

Jeho vyhlásenie ma až tak veľmi neprekvapuje. V poslednej dobe sa uňho začali prejavovať bisexuálne sklony. Pravidelne s ostatnými kolegynami rozoberá pekných zákazníkov. No povedať o tamtom debilovi, že by ho chcel?! Tak to nie! Asi musím nielen Miške, ale aj jemu vysvetliť, o kom sa tu vlastne bavíme. „Ak by vás to zaujímalo, tak ten váš zlatý chlapec,“ prstami naznačím úvodzovky, „je arogantný kretén z utorka, o ktorom som vám včera rozprávala.“

V utorok panovalo pekné počasie a ja som ho nechcela premárniť zavretá na intráku, preto som si zobrala korčule a išla sa previezť na val. Bezstarostne som sa korčuľovala a užívala si slnečné lúče, až kým ma nezvalcoval tank. Doslova. V jeden moment som sa ladne pohybovala na korčuľoch a v druhý som ležala otrasená a doráňaná na zemi. Kým som sa stihla spamätať z toho, čo sa stalo, náš „zlatý chlapec“ na mňa namiesto snahy pomôcť mi spustil prúd nadávok. Ja som mu nezostala nič dlžná. Po prekonaní prvotného šoku som mu veľmi vybranými slovami povedala, čo si o ňom a jeho spôsoboch myslím. Nemám rada konflikty a snažím sa im za každú cenu vyhýbať, no tento človek ma dokázal vytočiť tak, ako sa to ešte nikdy nikomu nepodarilo. Možno by som priznala svoj podiel

viny (keď do mňa napálil, pridávala som príspevok na instagram a okoliu som venovala pozornosť tak na päťdesiat percent) a slovne naňho nezaútočila, keby sa do mňa ten idiot nezačal navážať a uznal by, že tiež nedával pozor. Ibaže taký ako on sa nikdy neznížia k tomu, že by si priznali chybu a ospravedlnili sa. Pre takých platia iné pravidlá ako pre nás obyčajných smrteľníkov. To ale neznamená, že sa s tým máme zmieriť a nepostaviť sa podobným hulvátom, keď sme v práve (a aj keď v ňom nie sme).

Alexovi od prekvapenia vyletí obočie až k vlasom. „To je on?“

„Hej,“ potvrdím. „Takže označenie zlatý chlapec je v jeho prípade dosť mimo,“ dodám a so zoznamom od vedúcej sa vydám čo najďalej od oddelenia sci-fi a fantasy. Svojich kolegov nechám so zmätenými výrazmi za sebou.

Netrvá dlho a Alex sa pri mne znovu objaví. Tentoraz za mnou neprišiel, aby rozjímal nad idiotom v koženej bunde ani aby so mnou prebral niečo pracovné, ale aby ma zaťažoval svojím najväčším životným problémom.

„Chcem ísť domov,“ vyhlási.

„Veď pôjdeš.“

„Ale kedy?“ zaskučí hlasom, za ktorý by sa nemusela hanbiť ani Miška. Pozriem sa na hodinky a s pokojným hlasom mu oznámim. „O päť hodín.“

„O koľko?“ zvolá neveriacky.

S úsmevom mu zopakujem svoje predchádzajúce slová. „O päť hodín.“

„Toto je život,“ odfrkne si. „Idem si radšej zapáliť.“

„Len choď,“ povzbudím ho v snahe zbaviť sa ho.

Mám Alexa rada, ale niekedy je ho priveľa. Presne ako dnes.

Jeho neprítomnosť trvá nanešťastie iba chvíľku. Veľmi krátku chvíľku. Po návrate z fajčiarskej prestávky ma do konca zmeny neprestane otravovať s tým, že chce ísť domov. Preto ma prekvapí jeho prehlásenie, keď sa po skončení pracovnej doby ocitneme pred kníhkupectvom. „A môžem ísť na pivo!“

„Nechcel si ísť náhodou domov?“ spýtam sa ho.

„Áno, ale len kým som musel robiť. Teraz idem s kamošmi na pivo.“

„Zajtra ráno vstávaš,“ pripomenie mu Miška.

„A to znamená, že si nemôžem dať jedno pivo?“

„To nie, ale poznáme ťa a ty pri jednom nikdy neskončíš,“ upozor-
ním ho.

„Nebojte sa, ráno o ôsmej budem na dohodnutom mieste,“ pokúsi sa
nás ubezpečiť, no nepresvedčí nás.

2. KAPITOLA

„Takže jedno pivo?“ kriticky si premeriam podnapitého Alexa, keď sa s Miškou v sobotu ráno zapíšeme ako dobrovoľníčky na zber odpadkov v lesoparku a nájdeme ho opierať sa o strom. Tušila som, že neskončí pri jednom pive, ale nečakala som, že sa tu objaví v takomto stave. Čudujem sa, že vôbec dokázal vstať a dopraviť sa sem.

„Priznávam, bolo ich trochu viac,“ vysloví s problémami s artikuláciou a popraví si slnečné okuliare.

„Veď ty si ešte opitý!“ vybafne naňho Miška.

Alex sa podvedome prikrčí. Hlasné zvuky mu zjavne nerobia dobre.

„Nekrič tak.“

Naša kolegyňa ignoruje jeho prosbu: „Koľko si toho včera vypil?“

„Nie veľa.“

„Koľko?“

„Neviem. Po štvrtom pive a borovičke som to prestal rátať,“ vyjde s pravdou von a odtiahne sa od stromu, ktorý mu doteraz robil oporu.

„Alex, prosím ťa, nedýchaj na mňa,“ urobím od neho krok vzad, keď z neho zacítim alkohol. Zároveň potlačím nežiaduce spomienky vyvolané práve týmto zápachom. Netúžim si pripomínať veci, na ktoré sa celý život snažím zabudnúť.

„Ako chceš v takomto stave zbierať smeti?“

Alex ledabolo mykne plecami. „Normálne. Veď čo je na tom?“

V podstate nič. V duchu mu dám za pravdu. Miška sa ale nedokáže (alebo možno nechce) povzniesť nad jeho ľahkovážnosť. „Čo je na tom?“ zvolá

nahnevane a zároveň zistí, že nemá žiadne argumenty, ktorými by ho uzemnila. A vie to aj Alex. Pochopil to z výrazu jej tváre a z náhleho zmĺknutia.

„Tak vidiš,“ pohne sa z miesta a začne si dosť falošne pospevovať pesničku od BTS.

„Ema, ja s ním odmietam absolvovať túto akciu,“ teatrálné vyhlási Miška. Jej hnev je pre Alexa výzvou, aby ju ešte viac naštvál. Objíme ju okolo pliec a začne jej spievať do ucha.

„Prestaň!“ okríkne ho a pokúsi sa vymaniť z jeho zovretia.

Tak toto bude ešte zábava! Pousmejem sa a mimovoľne sebou trhnem, keď sa predou mnou zjaví mužská postava. Nenávidím tento tik. Nedokážem sa ho však nijako zbaviť.

„Ema! Ahoj!“

„Ahoj,“ spoznám Dávida, svojho blondavého bývalého kolegu z pizzerie. Spoločne sme roznášali pizzu zákazníkom, až kým sme tomu lakomcovi, čo nás zamestnával, nedali obaja výpoveď. Naše cesty sa tým ale nerozišli. Dva mesiace stačili na to, aby sa z nás stali dobrí priatelia. Spravidla trvá oveľa dlhšie, kým si niekoho pustím do života. Dávid je však výnimka. „Nespomínal si, že sem pôjdeš.“

„Pretože som to nemal v pláne. Mali sme ísť na chatu, ale celé to padlo,“ vysvetlí.

„Aha.“

„Tak som navrhol Marekovi túto akciu a on súhlasil. Pod' sem,“ zakýva na svojho kamoša stojaceho bokom.

Neochotne sa pozriem tým smerom a uvidím presne toho, koho som si myslela, že uvidím. Márne som dúfala, že to bude niekto iný. Zo všetkých svojich kamarátov Dávid musel doviest práve toho najväčšieho debila.

„Ema,“ Miška ma znenazdajky schmatne za ruku a ja okamžite stuhnem. Neznášam, keď sa ma niekto dotýka. Nech je to ktokoľvek.

To je oooo. Naznačí mi tými svojimi veľkými očami.

Vymaním si ruku z jej zovretia. *Viem.*

„Nijako mi zostalo tesno v nohaviciach,“ ozve sa Alex.

Dávid sa naňho prekvapene pozrie. „Čo ti?“

„Nič, niektoré Alexove reči je lepšie ignorovať,“ so znovunadobudnutou rovnováhou sa pokúsim zahovoriť poznámku svojho súčasného kolegu. Dávid ju však pochopil a na perách mu zaihrá pobavený úsmev. Ten mu nezmizne, ani keď sa pri nás bez jediného slova, zato s pohrdaním vyžarujúcim z každej bunky tela pristaví jeho kamarát.

Dávid sa nenechá rozhodiť jeho nepríjemným vystupovaním a hneď začne s predstavovaním.

„Vy sa asi nepoznáte. Toto je Marek,“ ukáže na povýšeneckého debila a následne sa natočí k mojím kolegom. „A toto sú Alex a Miška. Emu poznáš. Brigádovali sme spolu v pizzerke.“

„Nepamätám si, že by som ju tam niekedy videl,“ poznamená odmerane.

To ma vôbec neprekvapuje. Obsluhovala som ho asi málo ráz na to, aby si ma zapamätal. Zato ja viem, kto je. A vedela som to aj v utorok.

„Ale mal som tú česť tento týždeň na vale,“ prevrta ma chladným pohľadom.

„Na vale?“ Dávid sa zarazí. Vzápätí sa jeho tvár rozžiari poznaním. „Počkaj. Nehovor mi, že Ema ... nie ... ty si to dievča, ktoré v utorok vrazilo do Mareka?“ obráti sa ku mne.

„Povedala by som, že to on narazil do mňa,“ poopravím ho.

Spýtavo sa pozrie na kamaráta. „Naozaj? Ja som počul inú verziu.“

„Tak si počul zle.“

„Teraz som trochu zmätený. Kto teda vrazil do koho?“ preskočí pohľadom z Mareka na mňa.

„Ona do mňa.“

„On do mňa,“ odpovieme naraz.

„Hm,“ Marek nenávisťne zavrčí. „Už si konečne vtlač do tej svojej hlúpej hlavičky, že si to celé spôsobila ty,“ oborí sa na mňa.

„Ja?“ zvolám neveriacky. „Keby si sa nepremával po vale ako arogantný debil a bral ohľad na ostatných, nemuselo sa nič stať.“

„Nehovor mi, čo som mal robiť, a radšej sa najskôr nauč korčuľovať,“ odsekne.

Čo prosím?! Zovrie vo mne hnev. „Zvalcoval si ma ako tank a ja sa mám naučiť korčuľovať?“

„Ja by som sa ním rád nechal zvalcovať,“ zašepká Alex.

„Gratulujem. Konečne si niečo pochopila. A ešte ťa poprosím o jednu vec. Kým sa to nenaučíš, nemotaj sa nám ostatným pod nohy. Ďakujem.“

„Ty sa nauč správať, ty zasraný bastard! Tvojou vinou mám na tele plno modrín!“

„A? Mám ti ich akože pofúkať?“

„To by sa mi páčilo,“ donesie sa ku mne Alexov zasnený hlas.

On by niečo také možno uvítal, ale ja nie a najmä nie od takého idiota, ako je Marek. „O nič také som ťa neprosila,“ vyplujem.

„Tak tu láskavo nevyplakávaj. Môžeš si za to sama. Nevieš sa korčuľovať a navyše si sa hrala s telefónom. Čo si robila? Pridávala si na instagram príspevok zo svojho nudného života, ktorý nikoho nezaujíma?“

„Chod' do...“

Nedohovorím, pretože sa medzi nás postaví Dávid a pokúsi sa zastaviť našu hádku. „Teraz sa všetci upokojíme.“

„Ja som pokojný. Len táto hysterka tu robí scény,“ odvrkne ten idiot.

„Ty si sa už narodil ako kretén alebo si musel absolvovať špeciálny kurz?“ rypnem si doňho, načo sa Alex potichu zachichoce.

Alexov smiech na rozdiel od jeho predchádzajúcich poznámok neujde Marekovej pozornosti a jeho tvár nadobudne zlovestný výraz. S ľadovým pohľadom zapichnutým do mojich očí hrozivo zavrčí: „Radím ti, maličká, so mnou si nezačínaj, pretože odtiaľto pôjdeš s plačom!“

„Tak to bolo drsné,“ zhodnotí Alex.

Vzdorovito vystrčím bradu. „Vyhŕážaš sa mi?“

„Nie. Zatiaľ ťa len varujem,“ precedí Marek pomedzi zuby. „Vráť sa do svojho bezvýznamného sveta, skôr než na to škaredo doplatíš. Tu pre teba nie je miesto.“

„Stačilo!“ Dávid ho zahriakne. „Toto si už prehnal.“

Marek naňho namieri svoj temný pohľad. „Neskúšaj moju trpezlivosť aj ty.“

„Nemyslím si, že...“

„Dávid, nechaj to tak, prosím,“ preruším ho. Vážim si, že sa pokúsil Marek uzemniť a zároveň sa ma zastat. Nechcem však, aby sa mojou vinou hádal s kamarátom. Tento konflikt sa ho netýka a nie je správne zatáňovať ho doň. Marek je namyslený a bezcitný idiot. Súčasne je to idiot, ktorého má Dávid z nejakého mne neznámeho dôvodu rád, a keďže ja mám rada Dávida, nedovolím mu pohnevať si toho kreténa. „Rada som ťa videla,“ usmejem sa naňho a kývnem svojim priateľom. „Podte.“

„Ema, počkaj,“ Dávid sa ma snaží zadržať.

Jemne pokrútim hlavou, čím mu naznačím, aby nepokračoval a nechal ma odísť. Neutekám z boja ani sa nevzdávam. Toho démona v ľudskom tele by som dobrovoľne nenechala vyhrať. Na rozdiel od neho však viem, kedy je lepšie stiahnuť sa. „Potom ti napíšem. Ahoj,“ rozlúčim sa s ním a spolu s Miškou a Alexom sa vydám cestičkou pomedzi stromy. Ignorujem Dávidovo volanie a pokračujem v kráčaní.

Keď sa ocitneme dostatočne ďaleko, Miška sklamane prehovorí. „Mala si pravdu, naozaj to nie je zlatý chlapec.“

„To teda nie je,“ zdvihnem plastovú fľašu a hodím ju do čierneho vreca. Tolko sa hovorí o ochrane životného prostredia, záchrane ohrozených živočíšnych druhov, trištvrte planéty sa tvári uvedomelo, a predsa existujú jednotlivci, ktorým nerobí problém odhodiť v lese fľašu.

„Ale uznaj, že je fakt pekný,“ pokračuje Miška.

Musela by som byť slepá, keby som jej nedala za pravdu. Marek je brutálne sexi chalan. Zároveň je to kus exemplárneho hoväda. „Pekný neznámená aj dobrý,“ upozorním ju.

„A možno je dobrý vo svojom vnútri. Len to skrýva za maskou arogancie. Čo ak sa v minulosti sklamal a stratil vieru v ľudí? Stačí, ak sa objaví niekto, kto ho naučí znova dôverovať.“

Zastanem a zadívam sa na ňu, aby som si overila, či myslí svoje slová vážne alebo žartuje.

Myslí ich vážne. Ako inak! Môžem urobiť iba jediné: Vrátiť ju naspäť do reality. Čo je v jej prípade *Mission Impossible*. Za pokus to ale stojí.

„Miška, Marek sa správa ako debil, pretože je debil. Nehľadaj za tým žiadny skrytý dôvod ani pohnutú minulosť. Toto je realita a nie romantická kniha, kde sa hlavná hrdinka zaľúbi do zlého chlapca a vďaka nej sa z neho stane dobráčisko.“

„Ale čo ak ...“

Tá nádej v jej očiach sa mi vôbec nepáči. Len Boh vie, koho si s takými naivnými predstavami nájde. „Žiadne čo ak neexistuje. Marek je arogantný bastard, ktorý sa k ľuďom správa ako k odpadu, pretože môže. Tak to proste je,“ dokončím a zodvihnem obal od čokoládovej tyčinky.

„Viete, čo nechápem?“ ozve sa Alex. Doteraz bol ticho a počúval, no práve nastala jeho veľká chvíľa. „Prečo ženy túžia po zlom chlapcovi, keď ho potom chcú aj tak zmeniť na dobrého? Nebolo by jednoduchšie, keby si rovno našli dobrého?“

Bolo. Pousmejem sa. Ženy sa však často nesprávajú logicky. A niektoré majú skreslený úsudok, tak ako napríklad Miška. „Alex, ty tomu vôbec nerozumieš,“ osopí sa naňho. „Ženy nechcú zmeniť zlých chlapcov na dobrých. Oni chcú zlého chlapca s dobrým srdcom.“

Alex sa zastaví v polovici pohybu a so zmäteným výrazom sa pozrie na Mišku. „Takže nechceš niekoho, kto ťa bude nosiť na rukách. Ty chceš chlapa, ktorý sa k tebe bude správať ako k špinavej handre, ALE bude mať dobré srdce.“

„Nieee,“ zapiští. „On bude nepríjemný na druhých, no na mňa bude dobrý.“

Alex sa na mňa veľavravne uškrnie. „Aha.“

Rezignovane myknem plecami a obrátim sa smerom, odkiaľ som započula svoje meno.

„Počkajte, idem s vami,“ dobehne k nám Dávid.

„A Marek?“ spýtam sa obozretne. Dúfam, že nebude chcieť, aby sme všetci chodili po lesoparku ako najväčší priatelia. V tom prípade sa s ním budem musieť znova rozlúčiť. Kývne hlavou k miestu, kde sa nachádza jeho kamarát a s nasrdeným výrazom zbiera odpadky.

„Ten si vystačí aj sám.“

Pohľadom zmeriam vzdialenosť, ktorá nás oddeľuje, a s úsmevom prikývnem. „Tak dobre.“

„Alex, si nechutný!“ vyhrkne Miška na Alexovu poznámku, ktorú som našťastie prepočula.

„Tak ja som podľa teba nechutný, ale tebe sa zdá normálne, keď sa v knihe nachádzajú vety typu: *Vytiahol z nohavíc svoje monštrum a vrazil ho do mňa.*“

Dávid sa na mňa spýtavo pozrie. „Ehm...“

Miška okamžite zaprotestuje. „Tak to nebýva.“

„Nerieš,“ mávne rukou. „A hlavne sa nezapájaj do ich debaty.“

„Dobre,“ uškrnie sa Dávid.

„Nie?“ zatiahne Alex ironicky. „V tej knižke, čo si čítala pred dvoma týždňami, to bolo presne takto.“

„Ospravedlňujem sa ti za Mareka,“ nečakane vyhrkne Dávid a nervózne sa pošúcha na čele. „Nemal sa k tebe tak správať.“

„Nemal, ale ospravedlňovať by sa mal on a nie ty,“ vyslovím tvrším tónom, než si zaslúži, a hneď ma to zamrzí. Dávid predsa nemôže za to, že jeho kamarát je debil.

„Marek nie je zlý chalan.“

Vrhnem naňho neveriaccky pohľad. „Nie?“

„Dokáže sa správať ako idiot,“ pripustí. „Ale je to dobrý kamarát a mrzí ma, že ste si nesadli.“

Ledabolo myknem plecami. „Stáva sa. S niektorými ľuďmi si rozumieš a s inými nie.“

S niektorými chceš tráviť čas, chodiť po lese a zbierať odpadky, zatiaľ čo od iných chceš mať čo najväčší odstup.

3. KAPITOLA

Po troch hodinách chodenia hore-dolu a zbierania všetkého, čo nepatrí do prírody, odovzdáme plné vrecia a rozhodneme sa skočiť niekam na jedlo. Problémom je, že sa nachádzame mimo mesta a musíme sa doň znova nejako dostať. Ráno sme sem s Miškou prišli autobusom, Alexa doviezol jeho kamarát a Dávida Marek. Nad spiatočnou cestou sme sa nezamýšľali. Až doteraz.

„Pôjdeme autobusom alebo sa poskladáme na taxík?“ spýtam sa.

„Mám na účte sedem eur, takže som za autobus,“ odpovie Alex. Ten posledné dve hodiny stonal, vyjednával a vymýšľal si rôzne choroby, len aby už viac nemusel chodiť. Vidina piva a jedla ho však pred chvíľou zázračne vyliečila. Zrazu ho nebolí pravá oblička ani sa oňho nepokúša infarkt, a už vôbec nepotrebuje volať záchranku. Znenazdajky je z neho zdravý človek. Doslova medicínsky zázrak!

„Vie niekto, kedy nám ide najbližší autobus?“ nadhodí Dávid.

„O hodinu a pol,“ oznámi Miška, ktorá to už stihla skontrolovať na nete.

„Čo?“ vyhrkne Alex vydesene. „O hodinu a pol?“

Je to naozaj dosť a neviem, či sa mi tu chce tak dlho čakať. Našťastie jestvuje aj ďalšia možnosť.

„Za ten čas by sme to mohli prejsť aj peši, čo povieť?“ navrhnem.

Môj skvelý nápad narazí na odpor pohodlného mestského chlapca menom Alex. „Ema, ty si dostala úpal?“

„Nie. Prečo?“

„Vieš, koľko kilometrov je to do mesta?“

Na Alexa priveľa. Pre mňa a Dávida tak akurát a Miška by to nejako zvládla. Síce s fflaním a množstvom prestávok, ale nakoniec by to dala.

Než stihnem ja alebo niekto ďalší zareagovať na Alexove slová, ozve sa za mojím chrbtom hrubý mužský hlas. „Môžem vás odviezť.“

Pomaly sa otočím a, neskrývajúc prekvapenie, premeriam si urasteného chalana s tmavými vlasmi, chladnými očami a niekoľkodňovým strniskom. Mareka.

O čo ide tomu kreténovi tentoraz? Pred pár hodinami ma urážal a varoval ma, aby som sa mu nepletla pod nohy, a teraz ponúka mne a mojim kamarátom odvoz? Neverím, že by v sebe odrazu objavil zlomok niečoho, čo pripomína dobrosrdečnosť.

A nie som jediná, kto o tom pochybuje. „Fakt by si nás všetkých zobral?“ overí si Dávid. Marek sa na mňa zadíva svojím temným pohľadom, z ktorého ľahko vyčítam, ako veľmi ma neznáša. Naše city sú vzájomné. Ani ja ho nemám rada a opätujem mu rovnako nenávistný pohľad. Neprerušiac očný kontakt, po chvíli váhania prikývne. „Hej.“

Tak to teda nie! Zatnem ruky do pästi. „To je od teba síce pekné,“ sile-
ne sa naňho usmejem, „ale ja do tvojho auta určite nenastúpim.“

„Ako chceš,“ zavrčí. „Kto potrebuje odviezť, môže ísť so mnou. A zvyšok nech ide peši,“ dokončí s dôrazom na posledné slová a odvráti pohľad. Nečaká na moju reakciu alebo odpoveď od ostatných a sebedovome vykročí k autu.

Bastard! Čo si myslíš? Že sa zľaknem? Ja nemám problém odkráčať si to po vlastných a moji kamaráti to taktiež zvládnu. Ak nie, stále môžeme počkať na autobus. Nie sme odkázaní na jeho milosrdenstvo. A možno sa vo svojich kamarátoch mýlim.

„Ema, mám ťa rád, ale seba mám radšej. Sorry, idem s Marekom,“ prehovorí Alex.

Ten zradca! Otočím sa k nemu. Pohodlie je preňho viac ako oddanosť kamarátke. A nezostane v tom sám.

„Tiež by som sa radšej odviezla, než čakala vyše hodiny na autobus,“ pridá sa k nemu Miška.

Aj ona?! Neveriacky zažmurkám. „Vy ma tu chcete nechať samu?“ Pretože do auta toho démona ma určite nedostanú. V žiadnom prípade.

„Nie, Ema, nechceme,“ zapojí sa Dávid. „Ale všetci sme unavení a hladní. Autobus ide o hodinu a pol a do mesta je to peši fakt ďaleko. Marek nám ponúkol odvoz, aj keď nemusel. Nevidím nič zlé na tom, že jeho ponuku prijmem. Chápem, prečo s ním nechceš ísť. Nezabúdaj ale na to, že aj on ťa neznáša a napriek tomu nemá problém zobrať ťa. Skús aspoň na chvíľu tiež potlačiť svoju nenávisť a poď s nami. Nič na tom nie je.“

Nič na tom nie je? Uťahuje si zo mňa? Prijat' láskavosť od Mareka znamená stať sa jeho dlžníkom. A to ja nechcem. Odmietam byť tomu človeku za niečo vďačná. Ešte by mi to pri našom budúcom strete vyhadzoval na oči. To nie! Som unavená, ale nedám sa zlomiť. Aj keby som tu mala zostať sama. Neprekáža mi to. Nech si idú.

„Nenechaj sa prosiť,“ žobroní Miška.

„Nevymýšľaj a poď,“ pripojí sa Alex.

„Ema, ja by som tu s tebou zostala, ale naozaj ma bolia nohy.“

Dávid na mňa vrhne psí pohľad. „Ema ...“

Dá sa odolať takémuto nátlaku, keď som tiež hladná a unavená?

Nedá!

Doriti aj s mojou slabou vôľou a odhodlanými kamarátmi! Premožene si vzdychnem. „No dobre.“

„Vedel som, že si rozumná,“ poznamená Alex.

Blbosť! Keby som mala aspoň trošku rozumu a stála si za slovom, nenastúpila by som do Marekovho auta a nesesedela teraz medzi Miškou a Alexom v nervóznom křči. Ibaže ja som sa musela nechať ukecať.

Dávid, uvelebený na sedadle spolujazdca, sa k nám otočí. „Máte dost miesta?“

„Jasné,“ spokojne odpovie Alex.

Dovolím si nesúhlasiť. V duchu zaprotestujem a zatnem sánku, keď sa ma Miška nechtiac dotkne laktom. Nie celkom dobre znášam fyzický kontakt. Pravdupovediac, mám k nemu totálny odpor. Moji kamaráti to však nevedia. Pretože nechcem, aby to vedeli. Nemôžu tak tušiť, aké muky prežívam, keď sa o mňa mimovoľne obrú nejakou časťou svojho tela. Nedá sa tomu ale vyhnúť, hoci sa snažím scvrknúť na čo najmenšiu veľkosť. Paradoxné je, že čím viac priestoru okolo seba vytvorím, tým viac sa tí dvaja roztiahnu. Tisnú sa na mňa a ja sa cítim ako v pasci. Viem, že to nerobia so zlým úmyslom. Napriek tomu sa nedokážem uvoľniť a zaúpiem, keď pocítim dotyk Alexovho stehna.

Toto je ako zlý sen. Zavriem oči a pokúsim sa vytesniť celú túto nepríjemnú situáciu. Naďalej však cítim blízkosť svojich kamarátov, teplo sálajúce z ich tiel a naplňa ma to čoraz väčším odporom.

Nádych – výdych.

Je to v poriadku.

Nádych – výdych.

Nič sa ti v ich prítomnosti nemôže stať.

Nádych – výdych.

„Pôjdeš sa s nami najesť aj ty?“ donesie sa ku mne Dávidov mäkký hlas.

Rýchlo otvorím oči a obozretne sa pozriem na Mareka, ktorému patrila otázka. *Prosím, len to nie. Na dnes bolo drámy viac než dosť.*

„Nie,“ zabručí Marek. Jeho odmietnutie je zároveň to jediné, čo z neho vypadne, až kým nás nevysadí v meste. Nebyť Dávida a jeho obdivuhodných rečníckych schopností (viesť rozhovor bez toho, aby sa niekto zapájal), cestovali by sme v absolútnom a ťaživom tichu. Ešte aj Alex sa zdržal komentárov, hoci ten má zakaždým poruke zásobu otravných poznámok. Neviem, či bol taký ohúrený z Marekovho auta alebo sa len pripravoval na veľkolepý prejav, ktorý spustil, len čo sme sa ocitli pred rýchlym občerstvením. Počas neskorého obeda nás oboznámil s tým, kde vracal, pri akej príležitosti stratil tenisku a ako zaspal vo vlaku a zobudil sa až na druhej strane republiky. Všetci sme sa na jeho príhodách

smiali, a keď sme s Dávidom osameli, zhodli sme sa, že niektoré veci sme o Alexovi nepotrebovali vedieť.

„Bol to pekný deň,“ skonštatuje Dávid, keď sa ocitneme pred mojím intrákom.

„Hej,“ prikývnem.

Samozrejme, ak si odmyslím Marekovu existenciu.

„Čo máš teraz v pláne?“

„Učiť sa.“

„Učiť?“ vyhrkne prekvapene. „V sobotu poobede?“

„Uhm,“ potvrdím.

„Ved' sa ešte len začal semester.“

„To je síce pravda, ale ja štúdium portugalčiny beriem fakt vážne.“

Nie ako moji spolužiaci a už vôbec nie ako moja spolubývajúca Nikol. Tú nájdem po návrate do internátnej izby ležať na posteli a rozprávať sa cez videohovor so svojím priateľom. Ešte počas prvého týždňa nášho spoločného intrákového života som pochopila, že potrebujem kvalitné slúchadlá. Nie kvôli mojej potrebe počúvať hudbu, ale pre Nikol, jej priateľa a ich vzájomnú závislosť. Tí dvaja sa dokážu spolu rozprávať celé hodiny a vôbec ich netrápi, či ich niekto počúva alebo či náhodou nerušia svojich spolubývajúcich pri snahe učiť sa, keď už oni dvaja na to kašlú. Spočiatku ma to rozčuľovalo, no časom som si zvykla. Teraz mi už ani nepripadá zvláštne nasadiť si slúchadlá, pustiť hudbu a ponoriť sa do kníh, kým spolu vykecávajú.

4. KAPITOLA

„Ahojteee!“

Napriek hlasnej hudbe v slúchadlách ku mne vo štvrtok podvečer doľahne známy hlas. Miškin hlas. Pokiaľ viem, tá býva na priváte na druhej strane mesta a dnes som ju k nám určite nevolala. Čo znamená, že by tu vôbec nemala byť.

Zdvihnem pohľad od rozčítanej knihy a s prekvapením zistím, že predomnou naozaj stojí Miška. Nemarilo sa mi, že ju počujem. „Čo tu robíš?“ spýtam sa a stiahnem si z hlavy slúchadlá, aby som počula jej odpoveď.

„No ešte mi povedz, že ti tu prekážam!“ zvolá s hranou urazenosťou, ale nevysvetlí dôvod svojej prítomnosti.

Prevrátim oči nad jej teatrálnou reakciou. „Nie. Len som prekvapená, že si tu.“

„Prišla som predsa na chodbovicu,“ objasní nakoniec.

O akej chodbovici hovorí?! Zarazím sa. Dnes sa nič podobné nekoná, alebo áno?!

„Keby mi Nikol nenapísala, tak o nej vôbec neviem.“

Obrátim sa na svoju spolubývajúcu, aby som si u nej potvrdila Miškine slová. „Dnes je chodbovica?“

Prosím, povedz nie.

„Hej,“ prikývne.

Doriti!

„Včera som ti to spomínala.“

„Ehm...“ zahabkám a snažím sa z mysle vydolovať moment, keď mi o tom hovorila. Nič. Žiadna taká spomienka sa v mojej pamäti nenachádza. „A si si istá, že som ťa počúvala?“ Pretože mám silné podozrenie, že nie. V opačnom prípade by som sa včas odpratala z intráku do nejakej kaviarne, kde by som si v pokoji čítala a vyhla sa tejto opileckej akcii.

„Nie,“ zasmeje sa.

„Typické,“ vyhrkne Miška a jej tón sa ma mierne dotkne.

Vrátiť sa k nej pohľadom. *Čo chce povedať tým typické?* „A ako vlastne môžeš ísť na chodbovicu, keď bývaš na priváte?“ podpichnem ju.

„Haló!“ zvolá a založí si ruky v bok. „To, že som odmietla bývať na intráku, ešte neznamená, že sa nebudem zúčastňovať intrákových akcií.“

To je fakt. Vždy keď sa tu niečo deje, Miška je pri tom.

„Baby, kde ste?“ dnu sa vrúti Sima a Tereza, bývajúce vo vedľajšej izbe.

Nikol ako na povel vstane a zo skrine vytiahne fľašu alkoholu. „Už ideme.“

„Ema, nechaj tú knižku a pod' sa baviť,“ Sima mi z rúk vytrhne rozčítanú Dunu.

„Ale...“ pokúsim sa protestovať. Márne. Nikoho nezaujíma, že som sa práve dobre bavila.

„Celé dni sa učíš, musíš sa predsa aj uvoľniť,“ podotkne Tereza.

Uvoľnením mal byť Arrakis, o ktorom som čítala, až kým moja kolegynka nepokazila čaro dnešného večera.

„Pozri, čo som ti doniesla,“ Miška vytiahne z tašky detské šampanské a následne sa k nej pridá aj Nikol.

„A ja som ti kúpila Vineu.“

Je zvláštne, ako sa môže líšiť život na strednej a vysokej škole. Kým na gympli som medzi svojich spolužiakov nezapadla a jediných priateľov som mala v plaveckom tíme a najlepším kamarátom bol (a stále aj je) môj bratranec, na vysokej škole je to úplne inak. Tu ma ostatní berú takú, aká som. Nevylučujú ma spomedzi seba, pretože nepijem, nefajčím

a štúdium beriem vážne. Práve naopak. Ešte nikdy som nemala okolo seba toľko ľudí, ktorí by sa so mnou chceli priateliť. Síce sa mi priečia stretnutia, kde sa pije, no niekedy musím urobiť výnimku a socializovať sa. Aspoň hodinu. Maximálne dve. „Dobre teda,“ vzdám sa a pridám sa k svojim spolužiačkam.

„Emaaa!“ zakričí Miro, ďalší spolužiak, keď ma uvidí na chodbe, a ihneď ku mne vykročí. „Aj ty si tu? Čo piješ?“ nazrie mi do pohára.

„Detské šampanské,“ odpoviem mu, načo sa rozosmeje.

„Boha, len ty môžeš prísť na chodbovicu a popíjať detské šampanské.“

„A to môžeš byť rád, že sme ju sem vôbec dotiahli,“ podotkne Nikol.

„Vidím, že ste sem nepriviedli len Emu, ale aj niekoho ďalšieho,“ Miro si všimne Mišku a z lajdáckeho študenta sa prepne do roly zvodcu.

S Nikol nasledujúcu polhodinu pobavene sledujeme jeho pokusy flirtovať s našou kamarátkou a jej snahu zbaviť sa ho. Miro je milý chalan. Na jeho smolu ale nie je zlý chlapec. A Miška sníva len o bad boyovi, no žiadny hajzlík netuži po nej. Našťastie. Zatiaľ čo jej Miro tlačí kaleráby do hlavy, pristavia sa pri nás ďalší spolužiaci a rozhovoríme sa o škole, prednáškach, vyučujúcich a o všetkom, čo sa spája s vysokoškolským životom. S pribúdajúcim časom a množstvom vypitého alkoholu sa nálada na chodbe stáva uvoľnenejšou, študenti sú hlučnejší a smejú sa aj na veciach, ktoré sú skôr trápne než vtipné. Zrazu sa medzi sebou bavia ľudia, ktorí sa bežne obchádzajú. Spolubývajúce z vedľajšej izby sa zacyklili v debate o bývalých, súčasných a budúcich frajeroch. Niektorí rozbijú fľašu. Ďalší sa rozčulujú nad prísny profesorom vyžadujúcim od študentov vedomosti.

Postupne sa tu prestávam cítiť dobre, a preto sa nenápadne vytráťm. V bezpečí svojej izby si nasadím slúchadlá, aby som prehlušila zvuky nesúce sa z chodby. Po prečítaní ďalších strán z Duny sa upokojím a po troch ďalších kapitolách sa nakoniec uloží na spánok. Nezobudím sa na príchod Mišky a Nikol, a tak sa až na druhý deň dozviem, že Mirova snaha zbaliť Mišku stroskotala v momente, keď ju ovracal. Konkrétne jej nohy. Ich láska sa skončila ešte skôr, než sa vôbec mohla začať, než mu Miška

ďala aspoň maličkú šancu. Čo si Miro, samozrejme, neuvedomil. Inak by jej v sobotu na poobednej zmene neprišla od neho správa.

„Ema,“ Miška za mnou dobehne so zúfalým výrazom. „Píše mi Miro. Ospravedľňuje sa mi a pozýva ma na kávu.“

„Kto?“ zaujíma sa vždy prítomný a zvedavý Alex.

„Miro, môj spolužiak. Vo štvrtok na chodbovici ovracal Mišku,“ prezradím viac, ako potrebuje vedieť.

Nič hrozné sa však nestane, pretože Alex aj tak zareaguje len na tú časť mojej odpovede, ktorá naznačuje konzumáciu veľkého množstva alkoholu. Fakt, že naša kolegyňa bola ovracaná, úplne odignoruje. „Vy ste boli na chodbovici a nezavolali ste ma?“

„Nevedela som o nej, až kým sa u nás nezjavila Miška.“ *Vlastne by som o nej vedela, keby som deň predtým počúvala Nikol.*

Alex na mňa vrhne vyčítavý pohľad. „Tak si mi mala napísať, keď si sa o nej dozvedela. Hneď by som prišiel.“

O tom nepochybujem. Pousmejem sa.

„Nemusíš byť všade, kde sa pije,“ zahriakne ho Miška. Tá potrebuje doriešiť problém s Mirom a nie rozoberať, prečo Alexovi nikto nepovedal o chodbovici. „Rozhodne s ním nepôjdem na kávu.“

Chápem ju. Po tom, čo sa stalo, by som s ním tiež nešla. Napriek tomu neodolám a podpichnem ju: „Prečo? Veď je zlatý.“

Zhrozene na mňa vyvalí oči. „Nie je a navyše ma ovracal.“

„Teba niekto ovracal?“ prekvapene zvolá Alex. Konečne zaregistruje túto dôležitú informáciu.

„Áno,“ potvrdíme naraz.

„A Miška s ním preto nechce ísť na kávu,“ dodám.

„Nešla by som s ním, ani keby ma neovracal,“ opraví ma.

Alex sa oprie o pult a so záujmom sa na ňu zadíva. „Prečo?“

„Lebo sa mi nepáči. Preto. Má dlhé vlasy a vôbec nie je pekný.“

Závisí od uhla pohľadu, pomyslím si. Podľa mňa je Miro veľmi sympatický.

„Miška, vzhľad nie je všetko,“ spustí Alex s vážnou tvárou. „Mala by si sa povzniesť nad niečo také povrchné, ako je výzor, a sústrediť sa na vnútro daného človeka. To je dôležité. Krása pominie, ale to, čo je v srdci, zostane.“

Po tomto jeho prehlásení naňho s Miškou prekvapene civieme. Naozaj táto hlboká myšlienka vyšla práve z Alexových úst? Upadla som do kómy a mám halucinácie alebo môjho kolegu kopol niekto do hlavy?

„Ehm ...“ odkašľem si. „Si v poriadku? Toto znelo na teba až príliš osvietene.“

„Človek je studnicou prekvapení,“ zafilozofuje a vzápätí sa znova objaví Alex, ktorého všetci veľmi dobre poznáme. „No keď to už spomínaš, tuším mám teplotu. Nechcel by som vás niečím nakaziť. Preto by som asi radšej išiel domov.“

A je to tu zase. Prevrátim oči. „Nemáš teplotu a nejdeš domov,“ odbijem ho.

Odtisne sa od pultu a odhodlane sa postaví pred mňa. „Tak mi skús chytiť čelo a presvedč sa.“

Čo? prelaknem sa. V žiadnom prípade sa ho nedotknem. „Ja nebudem nič skúšať. Aj tak ti nič nie je.“

„To hovoríš ty, ale čo ak zomieram?“ nevzdáva sa.

Všetci zomierame. Od narodenia každý jeden človek na tejto planéte kráča v ústrety smrti. Takže áno. Má pravdu. Zomiera, ale nie je to nič nezvyčajné a netreba sa tým zbytočne zapodievať. Čo chápe aj Miška, a preto Alexa necitlivo zahriakne. „V tom prípade by si ešte mohol pred smrťou urobiť niečo dobré. Zober si knižky, ktoré včera prišli, a pozakladaj ich.“

„Prečo ja?“ zaskučí Alex.

„Pretože to za teba nikto neurobí,“ dodám.

Každý z nás má na dnes pridelené svoje úlohy a medzi jednu z tých Alexových patrí práve zakladanie kníh. Pomohla by som mu s tým, no ja musím urobiť poriadok v detektívkach. K čomu sa dostanem, až keď sa mi Miška trikrát zaprisahá, že Mira nechce už v živote vidieť a mieni ho

ignorovať. Síce nesúhlasím s tým, že ho aspoň slušne neodmietne, ale nebudem jej do toho hovoriť. Je to jej problém, nie môj. A s tým ju nechám za pokladňou a namierim si to k policiam, pri ktorých dnes strávim celú zmenu.

Netrvá dlho a po chvíli ma vyhľadá Alex a vytrhne ma z mojej pracovnej činnosti. „Môžem sa ťa niečo spýtať?“

„Uhm,“ prikývnem.

„Tvoj otec je lekár, že?“

Presnejšie povedané, môj adoptívny otec, ale to Alex a ani nikto ďalší nepotrebuje vedieť.

„Áno.“

„Takže aj ty by si mi vedela pomôcť.“

Prosím? Zaskočená jeho domnienkou naňho upriem zrak. *Odkiaľ prišiel na takú blbosť?* Viem síce vypisovať lekárske predpisy, mám chabé vedomosti o priebehu niektorých chorôb, ale tam sa moja kariéra doktorky končí. Než mu stihnem vysvetliť, že nie ja, ale môj otec je lekár, prekvapí ma ďalšou otázkou.

„Podľa teba by som mohol mať salmonelózu? Včera som si robil prazenicu a asi som použil pokazené vajcia.“

U Alexa som si už dávnejšie všimla sklony k hypochondrii. Najčastejšie sa uňho objavujú v práci. Vždy som nad tým len mávla rukou, no tentoraz by som ho mala brať asi o trochu vážnejšie. Nepredpokladám, že by mohol mať skutočne salmonelózu, to by tu tak nepobehoval, ale nezaškodí si to preveriť.

„Okej,“ odložím knižku, ktorú som mala v ruke, a venujem mu svoju plnú pozornosť. „Keď si tie vajcia rozbil, smrdeli?“

„Nie.“

„Rozlieval sa ti žltok?“

Alex sa zarazí. „Čo je žltok?“

„Ehm...“ zostanem v pomykove, no rýchlo sa spamätám. Nie každý a najmä nie môj kolega musí vedieť, čo je žltok. „Alex, vajce tvorí bielok

a žltok,“ začnem mu vysvetľovať. „Bielok je tá priesvitná hmota okolo žltka a žltok je tá oranžová, niekedy žltá guľatá vec v strede.“

„Jáj,“ pochopí. „Tak to bolo v pohode. Ale do praženice sa mi dostala škrupina.“

Škrupina? Čo s tým má škrupina? Nechápavo zvrážtim tvár. „A?“

„Z tej som nemohol dostať salmonelózu?“

Žartuje! „Určite nie.“

„Si si istá?“

„Áno,“ vyhlásim otrávene a vrátim sa k upratovaniu detektívok. Planý poplach ako vždy. Alex je v úplnom poriadku.

„A nezavolaš pre istotu otcovi?“

„Nie,“ rázne odmietnem jeho návrh. Nebudem ho obťažovať s takými sprostosťami.

Alex však nie je pripravený vzdať sa predstavy, že je chorý a nemal by pracovať. Do konca zmeny ma s tým neprestane otravovať a viackrát ho musím odbiť so slovami, že zo škrupiny od vajca nemohol nič dostať. Nakoniec to nevydržím a polhodinu pred záverečnou ho pošlem vyniesť smeti, aby som si od neho aspoň na chvíľu oddýchl a v pokoji si prezrela príspevky na instagrame. Vedúca by to nevidela rada, ale všetky zadane úlohy sme urobili, zákazníci už večer veľmi nechodia, a preto sa nad vhodnosťou svojej činnosti veľmi nepozastavujem. No pristavím sa pri Dávidovej fotke z vrcholu kopca, na ktorý dnes vystúpil. Parádny výhľad. Závidím, napíšem mu.

Takmer okamžite mi príde odpoveď: Tak pod' s nami budúci víkend aj ty.

Rada by som. Moji rodičia ma naučili milovať hory. Odkedy ale študujem na vysokej škole, nemám už na ne toľko času. Čo je škoda. Bez dlhšieho premýšľania by som prijala Dávidovu ponuku, keby „ísť s nami“ neznamenal ísť aj s Marekom. Pretože s kým iným bol dnes a budúci týždeň pôjde na hory? Pravdaže s tým arogantným debilom. Ďakujem. Neprosím.

Akoby čítal moje myšlienky, na displeji sa mi objaví ďalšia správa. Ak ťa to zaujíma, nejdem s Marekom. Ten má iný program. Takže sa nemusíš báť, že by si sa s ním stretla.

Ak nejde Marek... Zamyslím sa. A s kým ideš?

S kamarátom zo strednej. Nepoznáš ho. Od piatka do nedele máme prenajatú chatu v Nízkych Tatrách. Miesta je tam dosť. Bol by som naozaj rád, keby si sa k nám pridala.

To aj ja. Budúci víkend nerobím a stráviť ho na intráku, keď môžem byť niekde na horách, by bolo hriechom. Ísť však na chatu s dvoma chalanmi, pričom jedného z nich nepoznám? Neviem, či je to rozumný nápad. Dávid je dobrý chalan a viem, že sa z jeho strany nemusím ničoho obávať. Lenže čo ten jeho kamarát?

Premyslím si to, vyťukám odpoveď.

Dobre.

Nakoniec nad tým dlho nepremýšľam. Som taká unavená z mesta a ľudí, že mu ešte v ten istý večer napíšem: Idem s vami.

5. KAPITOLA

Úprimne by ma zaujímalo, čo sa odohráva v hlave človeka vo chvíli, keď klame, pričom vie, že jeho lož bude odhalená. Nie možno, ale určite sa na ňu príde. Formuluje si už v mysli nový blud, ktorým bude ďalej balamutiť obete, alebo sa spolieha, že mu to prejde vďaka jeho pekným očiam a čarovnému úsmevu? Myslí ten človek vôbec na dôsledky, ktoré z jeho zavádzania vyplynú? Naozaj by som sa chcela dozvedieť, na čo Dávid myslel, keď tvrdil, že Marek s nami nepôjde na turistiku, a pritom vedel, aká je pravda.

„Čo tu robí ona?“ zavrčí v piatok poobede Marek, keď ma uvidí čakať pred intrákom.

Mňa by zaujímalo, čo tu robí ten kretén?! Tak ako on, ani ja nie som nadšená jeho prítomnosťou a vôbec sa neteším z toho, čo to znamená.

„Nehovoril si mi, že tento tu,“ ukážem na toho arogantného idiota, „niečo má a ideme s tvojím kamarátom zo strednej?“

Dávid sa zatvári ako stelesnenie nevinnosti. „To som povedal?“

„Áno!“

„Mne si pre zmenu tvrdil, že sa k nám pridá tvoja kamarátka, ktorú nepoznám. S touto,“ rukou neurčito mávne smerom ku mne, „som sa už stretol. Keby som vedel, že ONA je tá tvoja kamarátka, vysral by som sa na celú turistiku.“

Hádam si nemyslí, že by som s ním chcela dobrovoľne stráviť celý víkend?! Zabodnem doňho najnenávistnejší pohľad, akého som schopná.

„Neboj sa, ani ja by som tu nebola, keby som tušila, že ideš,“ vrátim mu.

„A presne pre toto som vám nepovedal celú pravdu, ale len časť,“ Dávid konečne vyjde s farbou von. „Ak by ste o sebe vedeli, obaja by ste odmietli ísť.“

„Na to vezmi jed,“ vyhrkne s Marekom naraz.

Dávidovi z neznámeho dôvodu zaihrá na perách úsmev. „A ja by som chcel tento víkend stráviť s vami oboma, pretože obaja ste moji kamaráti. Je pravda, že ste nezačali práve najlepšie, ale keď sa bližšie spoznáte, môžu z vás byť priatelia.“

Neveriacky naňho vyvalím oči. „Priatelia?“ *Vari si z nás ten klamár uťahuje?*

„Dávid, ty si začal brať drogy?“ zahrní Marek.

„Možno si len niekde poriadne udrrel hlavu a nevie, čo hovorí,“ poznamenám na Dávidovu adresu.

„Nebola si sa s ním náhodou korčuľovať a nezložila si ho k zemi?“

Tak veľmi ho naznášam! Arogantný, do seba zahľadený bastard. On vrazil do mňa, nie ja doňho! Obrátim k nemu svoj pohľad a silene sa naňho usmejem. „Nie. A ty? Nezvalcoval si ho ako buldozér?“

„Nie, a teraz ľutujem, že som to neurobil,“ Marek zlostne zvráští obočie. „Čo je? Prečo sa tak uškŕňaš?“ vybafne na svojho kamaráta.

Dávid sa nedá zastrašiť a ďalej sa spokojne usmieva. „Vy sa spolu bavíte.“

„My sa spolu nebváme,“ protirečím mu. Síce sa v tomto momente výnimočne nehádame, ale náš rozhovor ani zďaleka nemôže byť považovaný za priateľský.

„Len nahlas uvažujeme nad tým, že si idiot,“ nadhodí Marek.

„A výnimočne sa na tom zhodneme,“ pripustím. „Čo neznamená, že by som s týmto tu chcela niekam ísť.“

Marek sa ku mne obráti a zapichne do mňa svoje tmavé oči. „Máš dojem, že mám v pláne zobrať ťa niekam?“

„Ale no tak! Stačilo!“ zahriakne nás Dávid. Prekvapene sa naňho pozriem. „Chápem, prečo sa vy dvaja neznášate. Zamysleli ste sa ale nad

tým, že z tej zrážky na vale robíte zbytočne veľkú drámu? Vrazili ste do seba. A čo? To sa budete pre takú blbosť do konca života nenávidieť?“

Nie. Ja mám v úmysle neznášať Mareka za to, že je odporný bastard. Nehoda na vale je len bonus.

Dávid nečaká na naše odpovede a odhodlane pokračuje ďalej. „Uvedomujete si vy dvaja, že ani jeden z vás nie je bez viny a obaja môžete za to, čo sa stalo? Ty si sa nemala hrať s telefónom,“ kývne ku mne a ja previnilo stisnem pery. Má pravdu a veľmi dobre to viem. Pred Marekom to však nepriznám, ani keby ma mučil. „A ty si sa tiež nemusel preháňať po vale ako blázon a mal si brať ohľad aj na ostatných korčuliarov,“ prehovorí k Marekovi. „Nič nehovor, dobre viem, ako jazdiš. Párkrát som sa s tebou bol korčuľovať. Tak sa konečne prestaňte správať ako tvrdohlavé deti a podme už. Alebo chcete radšej zostať v meste, keď môžete stráviť celý víkend na horách?“

To je podpísavka! Samozrejme, že by som bola radšej na horách. Otázne je, či za každú cenu.

„Prečo by som zostával v meste? Ja môžem ísť aj sám. Je to moja chata,“ seabavedome vyhlási Marek.

A navyše je to jeho chata? To vážne? Na základe oblečenia, drahých hodínok a auta, na ktorom sa vyváža, som tušila, že netrie biedu. No očividne je oveľa bohatší, než som sa domnievala. Dávid sa jeho slovami nenechá odradiť. „Môžeš, ale porušíš našu dohodu.“

Dohodu? Zamyslene preskočím pohľadom z jedného na druhého. Nemám poňatia, o akej dohode hovorí, a asi to ani nechcem vedieť. Viac ma v tomto prípade udivuje, prečo Dávid trvá na tom, aby dvaja ľudia, ktorí sa bytostne neznášajú, strávili spolu víkend. Vážim si, že ma zavolať na turistiku. Tešila som sa na tento výlet, ale radšej zostanem na intráku a s Dávidom pôjdem na turistiku inokedy. Samozrejme bez toho démona, ktorého nazýva kamarátom.

Marek vrhne na Dávída vražedný pohľad. „To, že si môj kamoš, ešte neznamená, že ti nemôžem vraziť,“ zavrčí a následne ma zaskočí svojimi

ďalšími slovami. „Ty“ namieri na mňa prst, „si budeš odo mňa držať dvojmetrový odstup a neopováž sa so mnou hovoriť. Poďme!“ zavelí a rázne vykročí k autu.

Zarazene zostanem stáť na mieste. *Malo to znamenať to, čo to znamenalo?!* Ten človek ma neznáša, a predsa súhlasí, aby som išla s nimi?

„On ...“ obrátim sa na Dávida. „Nechápem ...“

„Ani nemusíš. To je iba medzi mnou a ním,“ povzbudivo sa usmeje. „A ani len neskús vysloviť, že s ním nikam nejdeš,“ zarazí ma skôr, než stihnem namietat'.

Lenže ja s nimi nemôžem ísť. Vari nechápe, že ja a Marek nedokážeme byť v jednej miestnosti dlhšie ako minútu bez toho, aby sme sa nepozabíjali? O čo mu vlastne ide? Uniká mi niečo?

„Ideš alebo ti mám poslať kolkovanú žiadosť?“ zabručí Marek.

Ja ťa tak neznášam! Zatnem ruky do pästí.

„Ema, nenechaj sa prosiť,“ zatiahne Dávid.

Zmučene si vzdychnem. Neverím tomu, čo sa práve chystám urobiť. Váhavo sa odlepím z miesta a vykročím k Marekovmu autu.

6. KAPITOLA

Po príchode na chatu napíšem bratrancovi, s ktorým som si vymieňala správy počas celej cesty sem, a hneď nato zavolám mame, aby som ju informovala, že sme na chatu dorazili v poriadku. Marek ma počas jazdy nevyhodil z auta, nesotil ma z mosta do rieky ani sa ma žiadnym iným spôsobom nepokúsil zbaviť. Čo sa počas víkendu, pravdaže, môže zmeniť.

„Aké to tam je?“ zaujíma sa mama.

Rozhliadnem sa po útulnej izbe, kde som si zložila veci, a pristúpim k francúzskemu oknu, z ktorého mám výhľad na hory. „Pekné. Chata je dosť veľká a moderne zariadená. Vôkol nás je len les a najbližší dom je odtiaľto vzdialený asi dva kilometre.“

„Na samote u lesa?“

Pousmejem sa. „Také niečo. Neskôr ti pošlem fotky.“

„Dobre. A čo tí dvaja chalani, s ktorými si tam?“

„Čo s nimi?“

„Akí sú?“

Kým iná matka by šalela, keby jej dcéra povedala, že strávi víkend sama na chate s dvoma chalani, tá moja sa ani nepozastaví nad tým, či je to vhodné. Nie preto, že by jej to bolo jedno alebo že by sa o mňa vôbec nebála. To ani náhodou. Ona má len v otázkach vzťahov a výchovy veľmi otvorenú myseľ. Odjakživa mi nechávala voľnosť a nebránila mi v získavaní skúseností, či už dobrých, alebo zlých, ktorými sa formovala a stále formuje moja osobnosť.

„V pohode,“ zaklamem. Marek je všetko len nie v pohode, ale to mama nepotrebuje počuť. „Dávida som ti spomínala už dávnejšie. Je to bývalý kolega a ten druhý je jeho kamarát.“

„A ktorý z nich sa ti páči?“

Tá jej otvorenosť a priamosť! Prevrátim oči a otrávene zabručím. „Bože, mama.“

„No čo? Len ma zaujíma, či sa v živote mojej dcéry začal konečne objavovať aj nejaký chalan, ktorý nie je iba kamarát. Tak?“ trvá na odpovedi.

Nezostáva mi nič iné, len vyjsť s pravdou von. „Obaja sú fešáci, ale ani jeden sa mi nepáči natoľko, že by som s ním chcela chodiť.“

Sklamane si vzdychne. „Škoda.“

Dúfala v inú odpoveď. Tú jej, žiaľ, nemôžem dať a veľmi dobre to vie, no neprestáva veriť, že sa to raz zmení. Ibaže sa to nikdy nezmení. Než si ma adoptovali, prešla som si peklom, ktoré ma poznačilo do konca života. Neverím na šťastné konce a nikdy nedovolím, aby som sa do niekoho zaľúbila. V žiadnom prípade. Čítať o tom môžem, ale prežívať to nechcem.

Prv ako sa náš rozhovor uberie nežiaducim smerom, rozhodnem sa ho včas ukončiť. „Mami, budem musieť ísť.“

„Dobre, zlatičko. Nebudem ťa zdržovať. Užite si to tam, dávaj na seba pozor a pošli mi fotky.“

„Jasné. A ty pozdravuj otca.“

„Vybavím. Papa.“

Rozlúčim sa s ňou a odstúpim od okna. Nemysliac na dôvody, pre ktoré si držím odstup od ľudí, vyjdem z izby a pomaly zídem na prízemie. Neviem, kde sa nachádza Dávid alebo Marek, a nerada by som pôsobila dojemom, že tu sliedim. Stáť nerozhodne pod schodiskom tiež nie je práve najideálnejšie. Nakoniec sa váhavo vyberiem za zvukmi nesúcimi sa z kuchyne, ktorú mi Dávid predtým ukázal. Opatrne do nej nazriem a nájdem tam svojho osamoteného kamaráta. Stojí pri pracovnej doske a chystá jedlo.

„Kam sa stratil Pán temnôt?“ nadhodím.

Zdvihne ku mne zrak a pobavene sa uškrnie. „Je na terase a pomocou temných síl pripravuje gril,“ zašepká, akoby mi hovoril obrovské tajomstvo. „A ty by si mohla zatiaľ nakrájať zeleninu,“ navrhne už normálnym hlasom.

„Okej,“ prikývnem a pohnem sa z miesta. Chopím sa noža a po Dávidom boku sa pustím do krájania. Pripomína mi to časy, keď sme spolu brigádovali v pizzerii a okrem obsluhovania zákazníkov sme museli pomáhať kuchárovi.

„Akú dohodu máte s Marekom?“ spýtam sa naoko ľahostajne a úkosom sa naňho pozorne zadívam.

Náhle zvážnie a sťažka si povzdychne. „Ver mi, toto nechceš vedieť.“

„Je to nejaké temné tajomstvo?“ podpichnem ho.

„Možno,“ zaváha, „ale viac ti k tomu nemôžem povedať.“

Jeho vyhybavá odpoveď a spôsob, akým tvrdohlavo upiera zrak na zeleninu na pracovnej doske, vo mne vzbudí zvedavosť. Nebudem naňho ale tlačiť. Pokiaľ mi nemôže nič prezradiť, nezostáva mi iné, iba to rešpektovať. Aj keď by som doňho najradšej dobiedzala, až kým by som ho nakoniec nezlomila. Namiesto toho sa to celé pokúsim nadľahčiť.

„Okej. Chápem. Je lepšie, keď to neviem. Pán temnôt bude mať aspoň o dôvod menej ma zajtra zhodiť z kopca.“

Dávid sa po mojich slovách zatvári previnilo a neisto na mňa uprie zrak. „Hneváš sa na mňa?“

„Prečo?“ zadívam sa.

„Pretože som ti klamal o Marekovi.“

Tak za to by som naňho mala byť poriadne nasratá. No nie som. Na Dávida sa nedokážem hnevať. Čo neznamená, že ho nemôžem troška ponatahovať. „Naozaj chceš toto rozoberať, keď mám v ruke nôž?“

„Mám sa začať báť?“ cukne mu kútikom úst.

„Na tvojom mieste by som sa v noci zamkla v izbe.“

„Emaaa, ty by si mi predsa neublížila. Na to ma máš priveľmi rada,“ hravo do mňa drgne plecom, čo ma vyvedie z koncentrácie a porežem sa.

„Au!“ syknem, keď pocítim štipavú bolesť.

„Prepáč,“ prestane s prípravou večere. „Je to moja vina.“

Prejdem k úmyvadlu a pustím si na zranený prst studenú vodu. „Tak to máš pravdu,“ poviem, hoci nemal v úmysle ublížiť mi.

„Niekde by tu mala byť lekárnička,“ vyriekne a začne systematicky otvárať a prehrabávať skrinky v kuchyni, až kým ju nakoniec nenájde. „Daj prst,“ pokynie mi.

Namiesto toho, aby som jeho pomoc odmietla, čo by bolo v mojom prípade prirodzené, podvolím sa jeho žiadosti. Najskôr si osuším ruku a následne ju s veľkým sebazaprením natiahnem k Dávidovi. Ostražito sledujem, ako vyberie z lekárničky leukoplast a opatrne ho nalepí na ranu. Dotyk jeho prstov je nepatrný, až ho takmer necítim. S prekvapením si uvedomím, že ma z toho nenapľňa hrôza.

„Čo robíte?“ znenazdajky sa ozve Marekov hlas a s Dávidom od seba automaticky odstúpime.

„Ema sa porezala,“ vysvetlí môj kamarát.

Marek si ma opovržlivo premeria. „Aha,“ vypadne z neho. Nemusí to ďalej rozvádzať. Presne viem, čo si myslí. Nielenže sa podľa neho neviem korčuľovať, ešte som aj neschopná v kuchyni. To sa však veľmi mylí.

„Mohol by si nám uliať, keď už si tu,“ navrhne Dávid. „Ema, nebude ti prekážať, keď si vypijeme?“

„Nie,“ pokrútim hlavou. Hoci by som bola radšej, keby sa tento večer zaobišli bez alkoholu. Avšak to, že ja mám k nemu odpor, ešte neznamená, že mám právo zakazovať jeho konzumáciu ostatným.

Marek na mňa uprie spýtavý pohľad. Prvýkrát od nášho stretnutia na vale sa na mňa pozrie inak. V jeho očiach sa nezračí nenávisť ako obyčajne, ale nečakane je to zvedavosť. Tú rýchlo uspokojí Dávid. „Ema nepije,“ objasní.

„A nejem mäso,“ dodám.

Marek sa zamyslene pošúcha na brade. „Vegetariánka alebo vegánka?“

„Vegetariánka.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Ťažký stav beztiaže*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.